

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II-A PENALĂ

Dosar nr.47050/3/2015*/a10 (2344/2016)

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 17 ianuarie 2017

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - a fost reprezentat de procuror

Pe rol, solutionarea apelurilor declarate de inc. și
..... impotriva sentintei penale nr. 1234/16.05.2016 a
Tribunalului Bucuresti.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă *apelanții*
inculpați, personal, aflat în stare de arest și asistat de
apărător ales, cu împuternicire avocațială, aflată la dosar și
....., personal, aflat în stare de arest și asistat de apărător
ales, avocat cu împuternicire avocațială seria B, nr.
2835618, aflată la dosar și administratorul
..... personal, lipsă fiind apelanta

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care
învădereză atașarea la dosarul cauzei a cererii de înlocuire a măsurii
arestului preventiv cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, formulată
de apelantul

Totodată, se învederează că prezentul termen de judecată a fost
acordat în vederea formulării de concluzii cu privire la sesizarea, conform
art. 475 C.p.p., a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării
unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept,
respectiv dacă în situația ce face obiectul prezentului dosar există două
infracțiuni de trafic internațional de droguri, în concurs cu infracțiunea de
trafic de droguri sau o singură infracțiune de trafic internațional de
droguri, după care:

**Curtea pune în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de
Casație și Justiție pentru a răspunde dacă în cadrul infracțiunii de trafic
de droguri de mare risc printr-o singură acțiune de transport sunt
întreprinse elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 2 și 3**

din Legea nr.143/2000, în concurs, sau doar a infracțiunii prevăzută de art. 3 din Legea privind traficul internațional de droguri.

Opinia apărătorul apelantului-inculpat, a fost aceea că, cele două infracțiuni nu se pot afla în concurs deoarece infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr.143/2000 este o variantă agravantă a infracțiunii prevăzute de art. 2 din aceeași lege, în cazul în care peste elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 2 se suprapune același element material dar în condiții de extraneitate. În această ipoteză a unicității elementului material, infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr.143/2000 o absoarbe pe cea prevăzută de art. 2 din aceeași lege.

Opinia apărătorul apelantului-inculpat este aceea că, inculpații au acționat în baza unei singure rezoluții infracționale, iar actul material al transportului național de droguri est și elementul transnațional al infracțiunii de trafic internațional de droguri.

Este vorba doar despre o singură infracțiune de trafic internațional de droguri, fiind aplicabile prevederile art. 35 alin.2 C.p., cu referire la infracțiunea complexă. Complexitatea naturală a acestei infracțiuni este dată de existența unor acte de executare cu dublă semnificație. Elementul material al celor două infracțiuni este unul singur – transportul drogurilor, context în care infracțiunea prevăzută de art. 2 își pierde fizionomia, fiind absorbită de infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr.143/2000, în acest sens fiind lucrarea "Pluralitatea aparentă a infracțiunii" a profesorului Infracțiunea de trafic internațional de droguri este o infracțiune complexă unică.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept invocată din oficiu de instanță. Potrivit art. 475 C.p.p., solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept mai sus invocată, în vederea lămuririi aspectului dacă există concurs de infracțiuni între cele infracțiuni sau o singură infracțiune, respectiv traficul internațional de droguri de mare risc, raportat la situația de fapt, în condițiile în care, din datele cauzei, rezultă că drogurile care au fost traficate internațional de către inculpați, au tranzitat Olanda, Ungaria, ajungând cu ele în România.

Întrucât, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat, până la acest moment, printr-un recurs în interesul legii sau printr-o hotărâre prealabilă, concluziile reprezentantului Ministerului Public sunt de sesizare a Curții.

În opinia Ministerului Public trebuie reținut concursul între traficul internațional de droguri și traficul de droguri de mare risc, deoarece sunt întrunite elementele constitutive ale celor două infracțiuni, cu referire la

modalitatea normativă a traficului internațional de droguri. Această din urmă infracțiune se poate reține având în vedere că după ce inculpații au tranzitat țările menționate, prin simpla deținere a drogurilor traficate săvârșesc, în concurs și cea de a doua infracțiune, respectiv trafic de droguri de mare risc. Elementul material al infracțiunii prevăzute la art. 3 din Legea nr.143/2000 constă în introducerea sau scoaterea, precum și importul-exportul de droguri de risc, fără drept. Pentru cea de a doua infracțiune, respectiv cea de trafic de droguri de mare risc se realizează, distinct, un alt element material și anume cel al deținerii. Din punctul de vedere al reprezentantului Ministerului Public se impune reținerea concursului de infracțiuni în cauză.

Curtea pune în discuție cererea de înlocuire a măsurii arestului preventiv formulată de inculpatul

Apărătorul apelantului-inculpat apreciază că sunt întrunite condițiile cerute de legiuitor pentru admiterea cererii de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura controlului judiciar pe cauțiune. Astfel, inculpatul este arestat preventiv din data de 27.09.2015, măsură prelungită și, ulterior, menținută, succesiv, de instanțele de judecată. Din întreg materialul probator aflat la dosarul cauzei nu mai rezultă o exigență a interesului publică care să prevaleze prezumției de nevinovăție. La acest moment pericolul pentru ordinea publică subzistă, însă acest pericol și-a pierdut din intensitate. Controlul judiciar pe cauțiune presupune existența acelorași temeiuri, precum și varianta unei alternative, punând în balanță și antecedenta penală a acestui inculpat, gradul de instrucție, faptul că acesta provine dintr-un mediu familial organizat, precum și poziția procesuală de recunoaștere încă de la momentul la care a fost prins de organele de urmărire penală. Aceste garanții pot conduce instanța la convingerea că măsură întemeiată pe dispozițiile art. 223 alin.1 și 2 C.p.p. se poate înlocui cu măsura controlului judiciar pe cauțiune. Prin luarea acestei măsuri nu se creează o stare de pericol, iar inculpatul nu se va sustrage executării pedepsei. Pentru aceste motive, solicită încuviințarea cererii astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că își menține punctul de vedere pe care l-a prezentat instanței în data de 21.11.2016, dată la care s-au pus concluzii pe verificarea legalității și temeiniciei arestului preventiv față de cei doi inculpați, solicitând, față de dispozițiile art.399 C.p.p. menținerea acestei măsuri preventive față de inculpați. La acest moment procesual nu au intervenit elemente noi și nu se poate susține că față de situația de fapt reținută în sarcina inculpaților, față de încadrările juridice date acestei situații de fapt, față de limitele de pedeapsă prevăzute de textele incriminatoare, chiar dacă inculpații s-au prevalat de dispozițiile art. 396 alin.10 C.p.p. și chiar dacă instanța la

individualizarea judiciară a stabilit pedepse orientate spre limita minimă a textului incriminator, ca efect al aplicării art. 396 C.p.p., s-ar putea susține că nu sunt întrunite elementele cumulative ale art. 323 alin.2 C.p.p., respectiv pericolul pentru ordinea publică. Pentru aceste motive, solicită respingerea cererii de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura controlului judiciar pe cauțiune.

Apărătorul apelantului-inculpat, având cuvântul în replică, arată că dispozițiile controlului judiciar pe cauțiune ca și cele ale arestului la domiciliu se referă la existența condițiilor prevăzute de art. 223 alin.1 și 2 C.p.p. Legiuitorul nu a cerut să se demonstreze că s-a schimbat ceva în situația inculpatului pentru a putea fi beneficiarul controlului judiciar pe cauțiune. La acest moment, inculpatul se pliază, inclusiv pe criteriile enunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii.

Apelantul-inculpat, având cuvântul pe cererea de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, arată că este de acord cu susținerile apărătorului său și solicită înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, având în vedere că este administrator de firmă.

Curtea pune în discuție legalitatea și temeinicia măsurii arestului preventiv a apelanților – inculpați și

Reprezentantul Ministerului Public solicită să se constate legalitatea și temeinicia măsurii arestului preventiv sub care se află cei doi inculpați, urmând ca în temeiul art. 208 C.p.p. rap. la art. 362 C.p.p. să se mențină starea de arest preventiv a celor doi inculpați.

Apărătorul apelantului-inculpat solicită înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura preventivă a arestului la domiciliu. Instanța de fond a individualizat pedeapsa către minimul prevăzut de lege. Astfel, măsura arestului la domiciliu ar fi suficientă la acest moment, ca măsură preventivă, pentru a garanta îndeplinirea art. 202 alin.1 C.p.p. Inculpatul nu se va sustrage, are un mediu organizat în care să revină și nu va împiedica buna desfășurare a procesului penal. Din punctul de vedere al apărării s-a depășit termenul rezonabil pentru care inculpatul trebuie să stea arestat preventiv, motiv pentru care solicită înlocuirea măsurii arestului preventiv.

Apărătorul apelantului-inculpat solicită să se constate că arestul preventiv este o măsură legală și temeinică. Există probe cu referire la suspiciunea rezonabilă că acest inculpat a săvârșit infracțiunea pentru care a fost judecat de instanța de fond. În ceea ce privește oportunitatea menținerii acestei unice măsuri în custodia statului, apărarea apreciază, având în vedere perioada lungă de timp în care inculpatul a fost menținut în stare de arest preventiv, că se impune

aplicarea măsurii preventive a arestului la domiciliu față de inculpat, ca măsură legală și proporțională cu natura și gravitatea faptei. Scopul măsurilor preventive prevăzut de art. 202 alin.1 și 3 C.p.p. poate fi respectat, dând valență și circumstanțelor personale ale inculpatului.

Apelantul-inculpat, personal având cuvântul, solicită înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura arestului la domiciliu.

Apelantul-inculpat, personal având cuvântul, solicită să îi mai fie acordată o șansă.

Curtea, pune în discuție

Apărătorul apelantului-inculpat solicită revenirea cu adresă către Parchetul de pe lângă Tribunalul București, având în vedere răspunsurile atașate la dosarul cauzei.

Curtea suspendă dezbaterile în prezenta cauză până la termenul din data de 13.03.2017.

CURTEA,

În baza art. 391 alin. 1 C.pr.pen., urmează a stabili termen de pronunțare la data de 18.01.2017.

PENTRU ACESTE MOTIVE DISPUNE:

Stabilește termen de pronunțare la data de 18.01.2017 .
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 17.01.2017.

Președinte

.....

Grefier

.....

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI- SECȚIA A II-A PENALĂ

Dosar nr.47050/3/2015*/a10 (2344/2016)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 18 ianuarie 2017

Curtea constituită din:

PREȘEDINT:

JUDECĂTOR:

GREFIER –

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București
– a fost reprezentat de procuror

Pe rol , solutionarea apelurilor declarate de inc. și
..... impotriva sentintei penale nr. 1234/16.05.2016 a
Tribunalului Bucuresti.

S-a pus in discutie, potrivit art. 420 alin.11 C.p.p, art. 362 alin.2
C.p.p. art. 208 C.p.p. verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării
preventive a inculpaților și în cauza
penală având ca obiect apelurile declarate de aceștia împotriva sentinței
penale nr. 1234 din data de 16.05.2016, pronunțată de Tribunalul
București – Secția I penală, in dosarul nr. 47050/3/2015*.

Curtea a pus in discutie discuție, conform art. 475-476 C.p.p.,
sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție- completul pentru dezlegarea
unor chestiuni de drept, in vederea rezolvarii de principiu a chestiunii de
drept: „daca actiunea unica de transport a drogurilor de risc si mare risc
pe teritoriul altui stat si ulterior, pe teritoriul Romaniei, poate constitui
element material al infractiunilor prevazute de art. 2 și 3 din Legea
nr.143/2000 privind prevenirea si combaterea traficului si consumului ilicit
de droguri, în concurs ideal , sau infracțiunea unica prevăzută de art. 3
din Legea 143/2000.

Dezbaterile și susținerile asupra aspectelor mentionate au avut loc
în ședința publică din data de 17.01.2017, fiind consemnate în
încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din
prezenta, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a stabilit
pronunțarea la data de 18.01.2017, când a decis următoarele:

CURTEA:

Prin sentința penală nr. 1234/16.05.2016 pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, în dosarul nr. 47050/3/2015*, s-au dispus următoarele:

„In baza art. 2 alin.1 si 2 din Legea nr.143/2000, coroborat cu art.396 pct.10 Cpp, a condamnat pe inculpatul la pedeapsa închisorii de 3 (trei) ani si 4 (patru) luni pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc.

In baza art. 3 alin.1 si 2 din Legea nr.143/2000 coroborat cu art.396 pct.10 Cpp, a condamnat pe inculpatul, la pedeapsa închisorii de 4 (patru) ani si 8(opt) luni pentru săvârșirea infracțiunii de trafic internațional de droguri de mare risc.

In baza art.38 alin.1,art.39 alin.1 lit.b, art.45 alin.3 lit.a Cp,a dispus ca inculpatul sa execute pedeapsa cea mai grea de 4 ani si 8 luni inchisoare, la care se adauga un spor de 1 an, 1 luna si 10 zile, si anume 5 ani, 9 luni si 10 zile inchisoare, precum si 4 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit.a,b, k Cp.

In baza art.72 Cp a dedus perioada retinerii si arestarii preventive de la 27.09.2015 la zi.

In baza art. 2 alin.1 si 2 din Legea nr.143/2000, coroborat cu art.396 pct.10 Cpp, a condamnat pe inculpatul zis, la pedeapsa închisorii de 3 (trei) ani si 6 (sase) luni pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc.

In baza art. 3 alin.1 si 2 din Legea nr.143/2000 coroborat cu art.396 pct.10 Cpp, a condamnat pe inculpatul zis „..... la pedeapsa închisorii de 5 (cinci) ani pentru săvârșirea infracțiunii de trafic internațional de droguri de mare risc.

In baza art. 38 alin.1,art.39 alin.1 lit.b, art.45 alin.3 lit.a Cp, a dispus ca inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 5 ani inchisoare, la care a adaugat un spor de 1 an si 2 luni, si anume 6 ani si 2 luni, precum si 4 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit.a,b, k Cp.

In baza art.72 Cp a dedus perioada retinerii si arestarii preventive de la 27.09.2015 la zi.

In baza art.399 alin.1 Cpp a mentinut arestarea preventiva a inculpatilor.

In baza prev. art. 16 alin.1 si art. 17 alin.1 din Legea nr. 143/2000 a dispus confiscarea si distrugerea cantitatilor de 19,17 grame pulbere care contine cocaina, in amestec cu levamisol, 10 comprimate ce contin MDMA, 0,50 grame pulbere care contine MDMA, 2 comprimate care contin MDMA, 0,71 grame pulbere care contine MDMA, 1.825 comprimate MDMA, ramasa in urma analizelor de laborator, cu exceptia contraprobelor, conform dovezii seria H nr.0203559/18.12.2015.

În baza art. 112 alin.1 lit. b Cp a dispus confiscarea autoturismului marca Volkswagen Passat, cu nr. de înmatriculare B505RAW care aparține inculpatului

În baza art.7 alin.1 din Legea nr.76/2008 a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpați în vederea determinării profilului genetic și a introducerii lor în S.N.D.G.J”.

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul a reținut în esență, că, la data de 26.09.2015, în baza aceleiași rezoluții infracționale, inculpații și, au pătruns pe teritoriul României, din Ungaria, având ascunse în partea stângă a bordului și în portbagajul autoturismului Volkswagen Passat, cu nr. de înmatriculare B-505-RAW, cantitatea de 19,57 grame cocaină, cantitatea de 3 și ½ comprimate MDMA (Tenamfetamine), cantitatea totală de 1841 comprimate 3,4-methylenedioxymetamfetamine, Amfetamină și Metamfetamină, procurate în prealabil din Olanda, iar după câteva ore, la data de 27.09.2015, în jurul orelor 3,40, au fost opriți la intrarea în București, dinspre Autostrada A2, de ofițerii de poliție, care au realizat procedura flagrantului, descoperind drogurile în autoturism.

Tribunalul a apreciat că faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 2 alin. 1 și 2 din Legea 143/2000 și art. 3 alin. 1 și 2 din Legea 143/2000, infracțiuni aflate în **concurs real**.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel cei doi inculpați, iar în cursul procedurii desfășurate în faza apelului, Curtea, din oficiu a invocat necesitatea rezolvării chestiunii de drept *„dacă acțiunea unică de transport a drogurilor de risc și mare risc, pe teritoriul altui stat și ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 2 și art. 3 din Legea 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs ideal sau infracțiunea unică prevăzută de art. 3 din Legea 143/2000”*.

Procedând la **examenul de admisibilitate** a sesizării Curtea apreciază că o atare sesizare este admisibilă, deoarece, cauza se află spre soluționare în ultimă instanță, chestiunea a cărei lămurire se cere este una de drept iar de soluționarea ei depinde rezolvarea fondului cauzei. Totodată, problema în discuție nu a mai fost dezlegată printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii.

Opiniile apărătorilor inculpaților, așa cum rezultă din partea introductivă a încheierii sunt în sensul, că, în cazul acțiunii unice continuate, de transport a drogurilor pe teritoriul statului străin și ulterior, după introducerea în țară pe teritoriul României, elementele materiale ale infracțiunilor prevăzute de art. 2 și art. 3 din Legea 143/2000 se suprapun, infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea 143/2000 absorbind

pe cea prevăzută de art. 2 din aceeași lege, cu motivarea că prima infracțiune este una complexă, unică.

Opinia Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, așa cum rezultă din partea introductivă a încheierii este aceea că, și în situația în care acțiunea de transport a drogurilor pe teritoriul statului străin și ulterior pe teritoriul național, este unică, sunt întrunite elementele constitutive ale ambelor infracțiuni, art. 2 și art. 3 din Legea 143/2000, aflate în concurs, deoarece chiar și în situația unicității transportului, traficul național se comite prin simpla deținere a drogurilor.

Opinia Curții:

Infracțiunea de trafic „național” de droguri constă, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea 143/2000, în „Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept” și se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Potrivit art. 2 alin. (2) din aceeași lege, dacă faptele prevăzute la alin. (1) au ca obiect droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Infracțiunea de trafic internațional de droguri, constă, potrivit art. 3 alin. 1 din Legea 143/2000, în „Introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul de droguri de risc, fără drept” și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Potrivit art. 3 alin. (2) din aceeași lege, „Dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea unor drepturi”.

Astfel, așa cum se constată, infracțiunea prevăzută de art. 2 din lege are mai multe variante alternative ale elementului material, existând infracțiunea ori de câte ori suntem în prezența cel puțin a unei astfel de variante alternative. Între aceste variante re regăsește și **transportul drogurilor**, care constă în deplasarea drogurilor dintr-un loc în altul.

Infracțiunea prevăzută de art. 3 din lege are, de asemenea, mai multe variante alternative de comitere, acestea fiind introducerea sau scoaterea din țară, importul /exportul de droguri fără drept.

Introducerea în țară reprezintă acțiunea de procurare, de luare a drogurilor dintr-un alt stat și aducerea lor pe teritoriul național al României. De regulă, această introducere se realizează prin transport, rutier, naval, aerian, feroviar și presupune, deplasarea drogurilor dintr-un stat străin peste frontiera de stat, în spațiul teritorial al României.

Prin urmare, în situația în care introducerea în țară se face prin transport (greu de imaginat alte modalități de introducere), iar traficul național se realizează de asemenea, tot în varianta alternativă a

transportului (nu și în celelalte variante- vânzare, transformare, oferire spre vânzare, etc), care se situează în continuarea primului transport, elementul material al celor două infracțiuni este același, fiind unic și continuu.

Argumentul potrivit căruia transportul implică în mod automat „deținere” și astfel ar exista elemente materiale diferite, (în acest sens fiind argumentate unele soluții în practica judiciară), nu poate fi acceptat, deoarece nu se poate concepe transportul unor bunuri fără a le poseda, însăși deplasarea acestora implicând posesia și nefiind posibilă în lipsa posesiei bunurilor.

Față de unicitatea elementului material, s-ar putea pune problema concursului ideal de infracțiuni numai dacă, așa cum arată dispozițiile art. 38 alin. 2 Cod penal, acțiunea sau inacțiunea săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni. Or, o acțiune unică de transport reprezintă una și aceeași împrejurare faptică, neexistând niciun temei pentru ruperea transportului, în mod artificial, în două părți componente. În ceea ce privește urmările produse, atât infracțiunea prevăzută de art. 2 cât și cea prevăzută de art. 3 din Legea 143/2000 sunt infracțiuni de pericol, ambele având ca rezultat socialmente periculos o stare de pericol pentru sănătatea populației, pentru integritatea fizică și mentală a consumatorilor.

Nu în ultimul rand, în situația concursului ideal de infracțiuni acțiunea ce constituie elementul material trebuie să conducă la o pluralitate materială și juridică de rezultat, ceea ce în situația prezentată nu se realizează.

Prin urmare, Curtea apreciază că unității elementului material al celor două infracțiuni(*verbum regens*), îi corespunde, în plan juridic, o unitate naturală de infracțiune, cu atât mai mult cu cât există și unitate de rezoluție infracțională dar și unitate de rezultat socialmente periculos.

Elementul material al celor două infracțiuni-transportul drogurilor până la frontiera de stat și transportul aceluiași droguri, după depășirea frontierei de stat, este o acțiune, prin natura ei, de durată, susceptibilă de prelungire în timp, în mod natural, și după producerea rezultatului socialmente periculos, adică după ce infracțiunea a atins momentul consumării.

Față de aceste argumente, opinia completului de judecată este aceea că, ori de câte ori sunt întrunite condițiile pentru reținerea vreuneia dintre modalitățile elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea 143/2000, nu se va putea reține în concurs și infracțiunea prevăzută de art. 2 din aceeași lege, dacă

variante ale elementului material al acestei din urmă infracțiuni sunt înglobate în modalitățile reglementate de art. 3. În aceste situații, se va reține numai infracțiunea prevăzută de art. 3, care reprezintă astfel, o variantă agravată a infracțiunii prevăzute de art. 2, în raport de existența elementului de extraneitate(în acest sens este și Decizia Curții de Apel București nr. 251/A/25 nov. 2009 pe care o anexăm).

În concluzie, opinia completului este aceea că, *acțiunea unică de transport a drogurilor de risc și mare risc, pe teritoriul altui stat și ulterior, pe teritoriul României, desfășurată de același subiect activ, constituie elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și nu al infracțiunile prevăzute de art. 2 și 3 din Legea 143/2000, aflate în concurs ideal.*

În ceea ce privește legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive a inculpaților Curtea reține următoarele:

CEDO a statuat cu valoare de principiu că în cursul desfășurării procesului penal inculpatul trebuie să se afle în stare de libertate și numai în cazuri deosebite, ca de exemplu atunci când fapta sau persoana sa prezintă un pericol social grav (cauza Contrada c. Italiei, hotărârea din 14.01.1997; cauza Dinler c. Turciei, hotărârea din 31.05.2005) să se afle în stare de deținere, fără ca privarea de libertate să apară ca o anticipare a pedepsei închisorii (cauza Letellier c. Franței, hotărârea din 26.06.1991).

Curtea constată că inculpații și au fost arestați preventiv în baza mandatelor de arestare preventivă nr. 539/28.09.2015 și nr. 540/28.09.2015 emise de Tribunalul București – Secția I Penală, măsura arestării preventive fiind menținută în mod legal și temeinic până în prezent.

Detenția inculpaților, la acest moment, se bazează pe o condamnare, chiar nedefinitivă, între cele două elemente existând legătură de cauzalitate, iar probele administrate până la acest moment procesual nu au făcut să înceteze presupunerea rezonabilă că inculpații ar fi săvârșit faptele pentru care au fost trimiși în judecată (și condamnați în primă instanță), fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 223 alin. 1 C.p.p.

CEDO a statuat că probele sunt un factor relevant pentru existența și persistența unor indicii serioase de vinovăție în comiterea unei infracțiuni dar, după trecerea unui interval de timp, nu mai pot justifica starea de arest.

Totodată, CEDO a arătat ca durata rezonabilă a detenției conform art. 5 parag. 3 se apreciază în concret, instanțele naționale având obligația să prezinte argumentele prelungirii măsurii prin raportare la

probe și, întrucât persistența motivelor plauzibile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni după trecerea unei anumite perioade de timp nu mai este suficientă în motivarea măsurii, acestea trebuie să evidențieze existența, fie a pericolului de fugă, fie a riscului săvârșirii unor noi infracțiuni, fie protejarea ordinii publice sau să prezinte modul în care a fost instrumentată cauza de către autorități, prin sublinierea complexității (restituiți, perioadele de stagnare ale anchetei).

Curtea, evaluând gravitatea faptelor, a modului și a circumstanțelor de comitere a acestora, a anturajului și a mediului din care inculpații provin, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestora, considera că privarea de libertate nu mai este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Chiar dacă faptele sunt de o gravitate evidentă și există o extindere a fenomenului infracțional în zona traficului/consumului de droguri cu rezonanță socială, pericolului social al faptelor este evident că s-a diminuat prin trecerea unui interval de timp suficient de mare – 1 an și 4 luni de la data săvârșirii faptelor până la data arestării.

Curtea, apreciază că se poate recurge la o măsură preventivă alternativă, mai ușoară, socotind că măsura arestului la domiciliu oferă pârghii în urmărirea conduitei pe care o vor adopta pe viitor inculpații.

Rațiunea măsura arestului la domiciliu constă în garantarea libertății individuale în procesul penal și presupune adoptarea unei măsuri care poate asigura desfășurarea normală a procesului penal.

Instituția de drept procesual a măsurii arestului la domiciliu își păstrează caracterul preventiv și facultativ, astfel că se poate aprecia că prezintă o vocație a inculpatului.

Curtea, apreciază că luarea măsurii arestului la domiciliu este oportună la acest moment procesual și de natură a asigura cerințele codului de procedură penală, în sensul unei bune desfășurări, în continuare, a procesului penal și împiedicării unei eventuale sustrageri a inculpaților de la judecată.

Curtea, apreciază că interdicțiile ce se pot impune inculpaților sunt legate de restrângerea posibilităților de mișcare, în așa fel încât să fie permanent sub control și să nu aibă posibilitatea de a împiedica buna desfășurare a procesului penal.

Pentru aceste considerente, în baza art. 420 alin.11 C.p.p. rap. la art. 362 alin.2 C.p.p. art. 208 alin.4 C.p.p., cu referire la art. 242 alin.2 Cod procedură penală va înlocui măsura arestării preventive a inculpaților și cu măsura preventivă a arestului la domiciliu.

În baza art. 221 alin.1 Cod procedură penală, pe durata măsurii, va impune inculpaților obligația de a nu părăsi imobilele în care locuiesc fără permisiunea instanței de judecată.

Conform art. 221 alin.2 Cod procedură penală, pe durata arestului la domiciliu, inculpații vor avea următoarele obligații:

- a) să se prezinte la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați;
- b) să nu comunice între ei și nici cu martorii din cauză;

În baza art. 221 alin.4 Cod procedură penală, inculpaților li se va atrage atenția că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care le revin, măsura arestului la domiciliu poate fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

Va dispune punerea de îndată în libertate a inculpaților dacă nu sunt arestați în altă cauză.

În temeiul art. 475-476 C.p.p., va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea rezolvării de principiu a chestiunii de drept „dacă, acțiunea unică continuă de transport a drogurilor de risc/mare risc, pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 2 și 3 din Legea 143/2000, privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs ideal sau infracțiunea unică prevăzută de art. 3 din aceeași lege”.

Pe fondul cauzei:

Deliberând, apreciază necesar a se reveni cu adresă către Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Tribunalul București pentru a se verifica stadiul cercetărilor cu privire la denunțurile formulate de către inculpați.

Totodată, va suspenda dezbaterile în prezenta cauză până la termenul din data de 13.03.2017, împrejurare față de care,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Respinge ca neîntemeiată cererea de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, formulată de inculpatul

În baza art. 420 alin.11 C.p.p. rap. la art. 362 alin.2 C.p.p. art. 208 alin.4 C.p.p., cu referire la art. 242 alin.2 Cod procedură penală, înlocuiește măsura arestării preventive a inculpaților și cu măsura preventivă a arestului la domiciliu.

În baza art. 221 alin.1 Cod procedură penală pe durata măsurii inculpații au obligația de a nu părăsi imobilele în care locuiesc fără permisiunea instanței de judecată.

Conform art. 221 alin.2 Cod procedură penală, pe durata arestului la domiciliu, inculpații au următoarele obligații:

- a) să se prezinte la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați;
- b) să nu comunice între ei și nici cu martorii din cauză;

În baza art. 221 alin.4 Cod procedură penală, inculpaților li se atrage atenția că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care le revin, măsura arestului la domiciliu poate fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

Dispune punerea de îndată în libertate a inculpaților dacă nu sunt arestați în altă cauză.

În temeiul art. 475-476 C.p.p., sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea rezolvării de principiu a chestiunii de drept „dacă, acțiunea unică continuă de transport a drogurilor de risc/mare risc, pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 2 și 3 din Legea 143/2000, privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs ideal sau infracțiunea unică prevăzută de art. 3 din aceeași lege”.

Definitivă.

Pe fond: Revenirea cu adresă către Parchetul de pe lângă Tribunalul București pentru a se comunica stadiul denunțurilor formulate de inculpați.

Amână cauza și acordă termen de judecată la data de 13.03 2017, ora 09.00, sala P91, pentru când se citează apelanții – inculpați și la adresa sediului, administratorul acesteia,, având termen în cunoștință.

Pronunțată în ședință publică azi, 18.01.2017.

PRESEDINTE

.....

JUDECATOR

.....

GREFIER

.....